

A piac

Az izgalomtól Martha felriadt az éjszaka közepén. Forgolódott, de nem akart sírni, mint máskor, ha Helena vigasztaló simogatására vágyott. Megpróbált visszatérni boldogság-álmához, de hiába. Aztán mégis elsírta magát, magányos és boldogtalan volt a sötét éjszakában, fejét hangtalanul szorította a párnára.

De Helena így is tudta, megérezte, és már jött is a másik szobából. Türelmesen hallgatta végig a tragédiát.

– Valaki ellopta az álmom felét, a tengerpartot, a tengert, a krétalovakat.

Judit, a másik kislány is csatlakozott a kesergéshez:

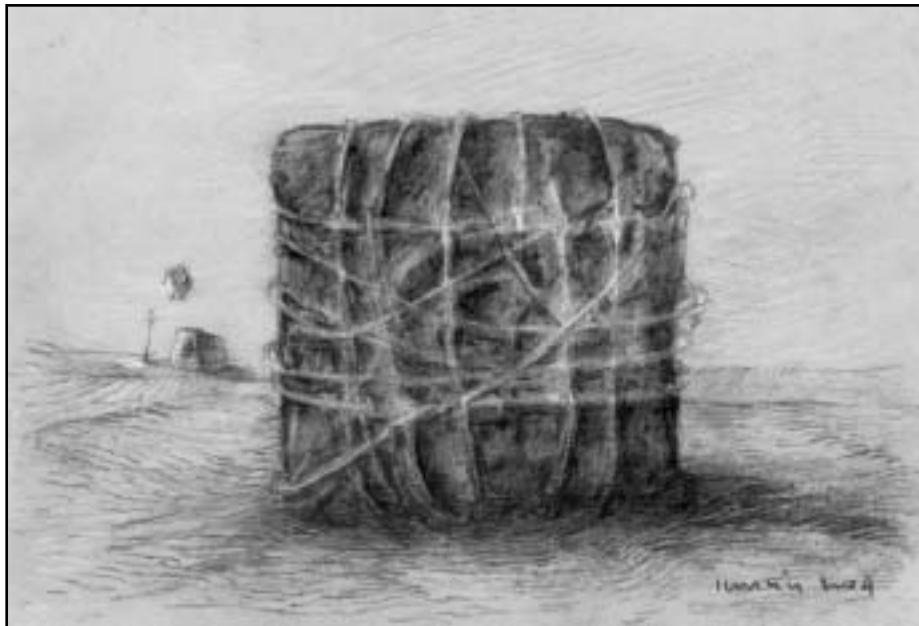
– Én is valami furcsát és jót álmodtam, de ahogy felébredtem, elfelejtettem.

Ezek után reggel Helena felöltöztette a lányokat, és elmentek a piacra.

A piac bejárata tágas volt, de pár lépés után vastag márványoszlopok álltak el az utat, élénk színű erezet futott rajtuk végig, mint a córdobai nagymecset oszlopain, és csak ezeket kerülgetve lehetett előrejutni, egészen a kék csempével kirakott udvarhoz, a kiapadhatatlan kúthoz. A tetőn lassú, szárnyas mormoták hemzsegték, félálomban. Az egyikük leereszkedett, és – Helénára ügyet sem vetve – finoman megharapdálta a lányok fejét, és már repült is velük újabb oszloperdőn keresztül egy kis oltárhoz, ahol az egyik kis puttó mosolyogva fogadta őket, nem kérdezett semmit, tudta, miért jöttek.

Helena valahogy még csak a bejáratnál tartott, elfelejtkeztek róla, minden lépésénél újat álltak az oszlopok, hatalmas, széles jáspishengerek, úgy sorakoztak egymás mögött, hogy csak egy tekerős ösvényen tudott haladni: kész labirintus, mégis erőszak nélkül, de határozottan vezette az út, ki az üres kapunyíláshoz. A lányok a járdán vártak rá, a jól ismert pipacsszirmokkal, amelyek garantálják az álmot, az álom elérhetetlen képtelenségét.

Pál Ágnes fordítása

Kurcsis László grafikája